

Malá fúrie – VELKÝ RVÁČ

„Malí psi jsou hrozně drzí,“ říkají majitelé velkých psů. „Velcí psi patří na vodítko,“ míní milovníci psích trpaslíků. Něco takového si ovšem myslí jen lidé. Psi vidí sebe i ostatní psy zcela jinýma očima. Jakmile se potkají, pokoušejí se nejdříve se vzájemně porovnat.

Na domácím území - tedy také na obvyklých cestách - každý pes preventivně zježí chlupy na hřbetě, zvedne ocas pěkně nahoru, jen aby tomu druhému zaimponoval.

To se ovšem děje zcela nezávisle na tom, zda je ten druhý je trpaslík nebo obr. Psi se vzájemně očichávají - v případě potřeby ten jeden skloní hlavu trochu dolů a ten druhý se zase natáhne. Po tomto

prvním čichovém kontaktu je jasné, zda se psi již někdy v minulosti setkali. A pokud se neznají, odehrává se prastará hra: ten, co tu byl první, se pokouší tomu novému ujasnit, že se má klidit. Čím déle

Agresivita u velkých a malých psů

sami, ale téměř vždy jsou u toho i jejich majitelé, a protože lidé ihned registrují rozdíly ve velikosti, jsme to většinou my, kdo vnáší zmatek do uspořádaného světa psů.

A následek? Jakmile se přiblíží zvědavý velký pes, majitelé popadnou svého drobečka bleskurychle do náruče. Velký si chce malého očichat a začne vyskakovat. Malý se cítí v náruči svého majitele dvakrát tak silný než jindy a začne na velkého psa vrčet.

Někdy vznikne na základě jednoho jediného setkání nepřátelství na celý život, jindy se psi rozejdou jen se špatnou zkušeností. Následky takového nevydařeného seznámení však pocítí úplně jiní psi. Velký pes si zapamatuje, že s trpaslíky je třeba jednat opatrně a že jsou zlí. A miniaturní pes zaregistruje se zadostiučiněním, že zůstal vítězem a že v náručí majitele je v bezpečí.

Kdyby se toto setkání odehrávalo na stejné úrovni, pravděpodobně by se vůbec nic nestalo. Velký by možná do toho malého strčil z čiré rozpustlosti a přemíry síly, nebo by mu nabídl hru. No a? To by tomu malému jen udělalo dobře a aspoň by poté dokázal lépe odhadnout své síly. Možná by si oba psi spolu chvíli vesele hráli a malý by velkému jasně dal znát, kdy už je toho na něj opravdu moc.

UČIT SE MUSÍ JENOM ČLOVĚK!

Psi libovolné velikosti, podoby a barvy se cítí jako příslušníci jedné velké rodiny s pevně stanovenými pravidly.

Dokud se psi těchto pravidel drží a chovají se podle nich, vycházejí mezi sebou opravdu skvěle.

1. Pro majitele velkého psa:

Vy sami nejlépe víte, zda má ta vaše „obluda“ sklony silně zatřást se slabšími, nebo zda patří mezi dobromyslné obry, kteří si od malých nechají všechno líbit. Když je mírumilovný, měli byste z toho mít radost. Je-li agresivní, patří samozřejmě na vodítko, jakmile se blíží malí psi.

Po zavržení musí ihned následovat „Ne!“ nebo „Fuj!“ Jestliže znáte nějakého majitele malého psa, můžete svého velkého společníka - laskavě na cizím území - konfrontovat pod dohledem se psím trpaslíkem a pomalu ho zvykat na to, že se musí chovat zdrženlivě. Společné procházky pak odstraní celou řadu zábran.

Když se zlobíte na „drzé malé psy“, kteří na toho vašeho stále štěkají a tím ho

provokují, pokuste se promluvit si s jejich majiteli. Můžete tak předejít nejednomu konfliktu.

2. Pro majitele malého psa:

Ze všeho nejdříve hodte všechny předsudky přes palubu: Malý pes je schopen postarat se o sebe sám, nebo před velkým psem utéci. Rozhodně nechoďte velkým psům kategoricky z cesty. Váš pes se musí naučit, že není tím silnějším. To ho nebolí a ani tím nijak netrpí. Jen se bude později chovat přiměřeněji dané situaci.

Velmi opatrní majitelé malých psů se mohou před konfrontací se psím obrem zeptat jeho majitele, jak se jeho pes chová k trpaslíkům. Jestliže se blíží kousavý pes a není na vodítku, plynule změňte směr a jděte jinudy.

Malé psy s předchozími špatnými zkušenostmi můžeme přivykat správnému a normálnímu psímu chování jen velmi pomalu a se spoustou trpělivosti. Zpravidla rychle propadají panice.

Vodítko může pomoci k většímu sebevědomí jen u psů, kteří projevují opravdový strach. Příliš sebevědomého miniaturního rváče totiž nejsnáze vyléčíme tím, že se otočíme zády a vzdalujeme se mu, kdykoliv začne pouštět hrůzu na velkého psa.

SPRÁVNÁ VÝCHOVA ZNAMENÁ VŠECHNO

Vůbec není důležité, zda jsou psi velcí nebo malí. Dobře socializovaného psa přinese jediné rozumná výchova. Vždy musí být v pořádku dominance mezi psem a jeho majitelem.

Každý pes - i ten nejmenší - musí ovládat určité povely a také je poslechnout za každé situace!

Právě na malé psy reaguje prostředí častokrát velmi rychle a nemilosrdně: Všichni se na ně vrhají a chtějí se „kouknout“. Jestliže to psu sebevědomě strpí, lidé je považují za hodné. Když si to ale nenechají líbit, jsou hysteričtí a rozmazlení, uštěkaní a protivní.

Zvláštní je, že velkému psovi lidé prominou odmítavé chování snáze. Jestliže je velký pes špatně socializovaný a hašteřivý, lidé sice také krčí pochybovačně nos, ale drží se od nich v uctivé vzdálenosti. Od malých psů si nikdo neudrzuje odstup a každý se cítí dost odvážný na to, aby „zasáhl“.

Jediný skutečně spolehlivý výchovný prostředek je častý kontakt s ostatními psy všech plemen a velikostí a také zdrženlivost člověka, kdykoliv je to možné.

M. B.

je pes zabydlený na svém území, tím silnější je jeho sebevědomí.

A tak se nejednou stane, že doga se vyhne jorkšírskovi nebo ovčák jde z cesty trpaslíčímu pudlovi.

Pes sám neví, jak je velký. Cítí se silný nebo slabý, cítí, že má převahu, nebo naopak že je podřízený - podle reakce ostatních psů. Dokud se lidé do vztahů mezi psy nepletou, probíhají setkání mezi velkými a malými psy přesně podle stejných pravidel jako setkání mezi stejně velkými zvířaty.

Protože psi se většinou nepotkávají